Ч. 170 Субота 1 (13) серпня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциі:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

## Вісти полїтичні.

*(Ситуация знов заострила ся. — Чутка о скликаню Ради державноі. — Борба з анархістами. — Мир і війна іспаньско-американьска).*

З Відня доносять, що внутрішна ситуация полїтична знов заострила ся. До невідрадноі справи язиковоі і безвихідноі ситуациі парляментарноі в нашій половинї державн прийшла тепер ще й справа угоди з Угорщиною, в котрій також, як кажуть настало безвихідне положенє. За найважнїйшу характеристику теперішноі ситуациі уважають ту обставину, що ґр. Тун виїхав вчера зовсїм несподївано до Ішль. Вчера о 10 год. вечером мали приїхати з Угорщини президент мінїстрів бар. Банфі і мінїстер Люкач, щоби нинї відбути конференцию з австрійскими мінїстрами. Приїзд іх був заповіджений; тимчасом на дві години перед іх приїздом ґр. Тун виїхав до Ішль. Кажуть, що виїзд ґр. Туна до Ішль був ухвалений вчера на конференциі мінїстрів, яка відбула ся перед полуднем. З сего факту здогадують ся отже, що ситуация єсть дуже поважна, що криза у внутрішній полїтицї як і справа угоди з Угорщиною увійшли в стадиюм безвихідне, в котрім звичайні, доси практиковані средства не дадуть вже ради. Посередництво Каляя і ґр. Ґолуховского, щоби бодай усунути трудности угоди з Угорщиною, позістало без успіху. Єсть загальний погляд, що трудности ті може усунути хиба ще лиш корона. Кажуть отже, що з кінцем серпня Є. В. Цїсар приїде до Відня і Будапешту та покличе до себе найвиднїйших полїтиків зі всїх партий.

Чутку о скликаню Ради державноі подає вже Fremdenblatt у вісти з Будапешту. Однакож речинця скликаня ще точно не знати; кажуть лиш загально, що у вересни.

З Брукселї доносять, що тамошна полїция впала на слїд якогось великого заговору анархістичного. Вчера в хвили коли офіцир полїциі хотїв арештувати анархіста Віллемса, той стрілив до него і ранив єго в палець. В помешканю Віллемса арештовано ще двох анархістів, котрі також взялись стріляти. Офіцир полїциі відповів на іх стрілянє і ранив одного з них небезпечно в шию.

В мадридских кругах правительственних уважають мир вже за запевнений. Зараз по одержаню протоколу мирового одержить француский посол Камбон телеґрафічне повномочие, щоби підписав той документ. Дословний зміст американьскоі відповіди перед кінцем вчерашноі ради мінїстрів не був ще звістний публично, але в кругах півурядових говорять, що відповідь єсть вдоволяюча. В протоколї мировім не сказано, коли іспаньске войско має уступити ся з Куби і Порторіко; каже ся лиш, що Іспанцям буде вільно опустити острови зі всїма почестями войсковими; войску буде вільно забрати з собою всю зброю і мунїцию.

Американцї однакож мимо того, що вже так близько до заключеня мира, не перестають вести війни дальше. З Сан Франціско вислано знову 2000 людий до Манїлї а дальших 5000 єсть вже готових до виїзду. На острові Порторіко американьскі войска посувають ся чим раз дальше в глубину острова. По занятю міста Коами пустились були Американцї в погоню за Іспанцями в сторону як Акбоніто, але Іспанцї іх відперли. З Вашинґтону доносять знову, що бриґада Швана заатакувала коло Маяґез на Порторіко сильний відділ Іспанцїв, котрі добре боронили ся; двох Американцїв згинуло а один поручник і 14 вояків єсть ранених.

Повстанцї на филипиньских островах і на Кубі, як показує ся, відлучили ся вже від Американцїв та ведуть війну на власну руку. Депешї з Манїлї потверджують факт, що підчас борби Американцїв з Іспанцями дня 31 липня під Манїлею, повстанцї покликуючись нїби на то, що то недїля, отже день відпочинку відлучили ся від Американцїв та лишили лїве крило американьскоі армії отверте. На Кубі знов Ґарсия веде війну на власну руку. Він заняв місто Ґібара, з котрого Іспанцї втекли лишивши там 1000 недужих. Ґарсия має тепер приступити до облоги міста Гольґін.

## Новинки.

*Львів дня 12-го серпня 1898.*

— **Іменованя.** Мінїстер торговлї іменував офіцияла рахункового, Михайла Бориславского, ревідентом, асистентів рахункових: Антона Вернера і Зиґмунта Томанка, офіциялами, і практикантів рахункових: Александра Войновского і Володимира Старецкого, асистентами, дальше, офіциялів почтових: Володимира Гучковского у Львові і Маврикія Едмунда Мілєра у Відни, офіциялами а асистента почтового Віктора Шварца, асистентом в департаментї рахунковім Дирекциі почт і телеґрафів для Галичини у Львові.

— **Справи особисті.** Ґр. Ґуґо Абенсперґ-Травн виїхав опогдн блискавичним поїздом до Відня. На двірци працали его Є. Екец. н. Намістник ґр. Пінїньский, віцепрезидент Лїдль і Бо-

34)

## Послїдна воля.

*(Із шведского. — Віктора Ґуґа Вікстрема).*

(Конець).

Але яким і не вернеш — пише мій батько дальше в своій послїдній воли — чи побідителем, чи побідженим, не забувай, що то твій отець пише отсе письмо до тебе з тамтого сьвіта, з вічности, лиш поклав на нїм почтову марку дочасности з сего сьвіта. Не забувай на то, що той, хто тобі посилає отсей послїдний привіт, то дух, котрий тебе так дуже любив, що замикав уста, щоби не назвати тебе своім сином, і що як-раз та сама любов, може нерозумна і схиблена, була тою, що тебе виховувала і вислала в широкий сьвіт.

Кождий чоловік має хвилї зміни в своім житю, независимі від часу і місця. Ростинка стоіть на своім місци і росте просто або криво, але душа чоловіка може вандрувати і тисячі миль та статись такою, якою хоче. Дух ангела може статись диявольским, а грішна душа найцїннїйшою окрасою в коронї Господа Бога.

Внутрішний голос може казати: вертай назад! або: іди просто! Коли ти упавший, то кажу з ним: вертай назад! Коли же ти сьвіжий на силах і незіпсований: іди просто! В обох случаях мають слова померпого більшу силу, як слова живого.

Але моє перечуте не лиш каже менї, що ти прийдеш знову, оно й знає, що ти вернеш яко цїлий чоловік. І длятого кличу до тебе: іди просто! Ти устояв ся в борбі. Без моєі проби може би ти був запропастив ся, але тепер став ти таким, яким мусїв стати.

Коли же вернеш ся таким, яким я тебе мав на гадцї, то й не буде тебе то болїти, що не дістало ся тобі велике богатство, бо знаєш, що богатство лиш тогди добре, коли добре зароблене, або коли єго уважає ся за повірене добро, щоби ним добре робити. Горе богачам, що лягають в могилу і все, що мають, лишають своякам, не памятаючи на то, що повиннї сплатити довг людскій суспільности, свому народови, всїм людем! Таких гроший держить ся прокляте, прокляте, що сягає аж до третого і четвертого поколїня.

А тепер мій любий сину, коли менї вже очи застуцає і дрожача рука не хоче служити, мушу кінчити.

Але прошу тебе ще о одну послїдну прислугу. Коли се завіщанє прочитаєш, а твоі приятелї будуть тебе питати, чи ти дійстно дістав стотисячів долярів в спадщинї, то можеш ім відповісти, що ти дістав ще більше, як ту суму. Ти набрав ся досьвіду, котрого й волото не переважить. Не розповідай нїкому з моіх свояків, що я зложив в депозит в публичнім банку майже порожну скриню і обезпечив еі високо, бо инакше люди назвали би мене обманцем. Лиш мало було би таких, що зрозуміли би моє поступованє, а більша часть з них осудила би мене.

Наконець скажу тобі ще дві річи:

Вір завсїгди в добрість в чоловіцї, бо скоро перестанеш в ню вірити, то твоє житє стратить всю висшу вартість.

Вір завсїгди в то, що се житє не єсть лиш сьвітлом блискавки з чорноі хмари, але огнивом в ланцуху, від котрого замок сполучить ся колись з тим, що єсть всемогучостию і любовю.

А тепер бувай здоров, мій любий сину, сину Мариі Анни! Нехай моє благословенє на тобі спочине!

Твій батько
Роберт Страндфільд“.

Коли я читав се послїдне письмо мого батька, сльози плили менї струєю по моім лици. Але не з горя; радість, велика, безконечна радість наповнила всю мою душу.

Коли я скінчив читати, посидів я ще довго та роздумував о моім повнім змін житю та о послїднім привітї мого батька. Я погадав собі, що преці була завсїгди якась висша сила, котра чудесно стерегла мене на моіх дорогах і дякував подателеви всего блага за то, що повів все до як найлїпшого кінця.

Коли в слїдуючих днях навідували ся до мене моі свояки, щоби довідати ся, кілько поправді дістало ся менї в спадщинї, то я відповідав ім так, як того бажав собі мій батько.

бжиньский, о. мітрат Білецкий і радник поліциї Шехтель. Тим самим поїздом виїхали Преосьв. еп. Чехович до Перемишля і Є. Ексц. п. міністер Єнджейович до Відня. Віцепрезидент краевої Ради шкільної др. Бобжиньский виїхав на кілька днів до свояків в охрестности Рогатина.

— **Поминальне богослужене** за упокій бл. п. Кардинала Сильвестра Сембратовича відбуло ся в Тернополи в пятницю дня 12 серпня о годині 9-ій рано.

— **З похорону бл. п. Кардинала** Сембратовича зробив львівский фотоґраф Тшемеский вісім дуже удалих знимок. представляючих похоронний похід в ріжних місцях. Шість знимок представляють ріжні ґрупи походу з улиці Мицкевича, а дві з улиці Коперника. На фотоґрафіях можна навіть голим оком розпізнати деякі особи, беручі участь в похороні.

— **Презенту** на римо-кат. парохію в Дрогобичи надала рада того міста о. Мих. Сервацкому, дотеперішному пароxови з Фельштина.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних і виділових розпічнуть ся перед комісиєю іспитуючою у Львові дня 21-го вересня с. р. Поданя заосмотрені в сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво зрілости, всї декрети номінацийні, коротку житепись, виказ перечитаних творів наукових і табелю кваліфікацийну належить вносити до дирекциї комісиї іспитуючої (ул. Скарбківска ч. 39) на руки окружної ради шкільної найдальше до дня 10 вересня.

— **Роботи при Преображеньскій церкві у Львові** покінчені майже цілковито. Вимощено церков в трех навах, на хорах, в шістьох льожах і двох ризницях та укінчено будову трех притворів. Тепер ревідують ся всї вітражи, котрих есть 25, аби могли успішно опирати ся бурям і дощам.

— **Шість братів сьвящениками.** В Верші на Мораві висьвятив ся минувшої недїлї питомець Іван Колїзек. Належить він до ческої родини, в котрій шість братів є сьвящениками: Франц, Альойзий, Леопольд, Іґнат, Кароль і наймолодший нововисьвячений Іван. Цїсар, коли о тім довідав ся, вислав з Ішлю до щасливої матери телеграму з желанями.

— **До Інститута руского товариства педаґоґічного** (улиця Театиньска, ч. 19) принято на 1898/99 рік шкільний слїдуючих елевів: з І. кляси: 1) Жука, 2) Левицкого, 3) Франту; — з ІІ. кляси: 4) Питлика, 5) Калимона, 6) Гриневича, 7) Стафиняка, 8) Івановского. 9) Маковея; — з ІІІ. кляси: 10) Ганкевича, 11) Карачевского, 12) Сапруна, 13) Гриневича; — з IV. кляси: 14) Горницкого, 15) Левицкого, 16) Гошовского; — з V. кляси: 17) Кордасевича, 18) Карачевского, 19) Шавалу, 20) Сухого, 21) Целевича, 22) Стельмахового, 23) Саика, 24) Щирбу, 25) Махника; — з VI. кляси: 26) Горницкого, 27) Стафиняка, 28) Гойвановича, 29) Лавровского; — з VII. кляси: 30) Ковальового, 31) Гницкого, 32) Харака, 33) Городецкого, 34) Петровского, 35) Бірчака; з VIII. кляси: 36) Ковальового, 37) Коржиньского, 38) Кордасевича, 39) Ганущака і 40) Соболту. — До Бурси руского товариства педаґоґічного принято; 1) Гамаля з І. кляси; 2) Хоминьского і 3) Склепковича з ІІ. кляси; 4) Дрогомирецкого з ІІІ. кляси і 5) Прокоповича з IV. кляси ґімназиї. Р. Т. Родичам пригадує комітет Інститута і Бурси, що належитість за місяць вересень треба після статута зложити найдальше 20. н. ст. серпня с. р. — За Комітет *Кость Паньківский.*

— **Автомати до продажи білєтів на зелїзницях.** З Відня доносять, що проба з автоматами до продажи білєтів, уставлених на деяких зелїзницях, випала так знаменито, що они будуть уставлені і на головних стациях инших зелїзниць. Патент на ті автомати набули: Заведене кредитове для торговлї і промислу разом з австр. Заведенєм кредитовим земским.

— **Бурі і тучі.** Вчера вечером перетягнула понад Львовом велика туча з громами, але на щастє скінчило ся в самім містї лиш великою зливою. — Великі бурі лютили ся сими днями в Чехії, Долїшній Австриї і в полудневій Стириї, а в тирольских і швайцарских горах упали великі снїги. У Відни лютила ся оногди страшна буря і закінчила ся хмароломом. З Ґрацу доносять, що оногди пополудни перейшла понад Ґляйхенберґом велика туча з градом і хмароломом. Град падав грудами величини курячого яйця і наробив величезної шкоди; до чверть години вибив всї засїви. Внаслїдок хмаролому перервала вода в однім місци насип зелїзниці і треба було здержати рух на нїй. Теплота зменшає ся в напрямі з заходу на всхід і нинї маємо вже у Львові по великих спеках холод. — Сего тиждня лютила ся також страшна буря на побережу острова Формоза (тепер посїлість япаньска). Филї морскі затопили богато побережних сіл і згинуло кілька сот людий. — Вчера були знов великі зливи в Ішли, Будапешті, Відни і Кракові. В цїлій північній і середній Італії лютять ся від двох днїв страшні бурі з великими зливами і наробили величезної шкоди, а в сторонах Парми, Равенни, Тревізо, Больонії і Мантови не обійшло ся і без многих нещасливих пригод.

— **Украдено 2 200 зр.** перемискому фабрикантови, Петрови Сподареви. Злодїй закрав ся вечером до мешканя і забрав гроші як свою власність. П. Сподар доніс сейчас о крадежи львівскій поліциї, бо підозрівав робітника фабрики Байорка, котрий виїхав саме тодї до Львова. За злодїєм розпочала львівска поліция глядати енерґічно і аґент Фінкельштайн найшов передвчера Байорка на Високім Замку, де пішов роздумувати, куди подїти таку суму гроший. При ревізиї найдено при нїм лиш 672 зр,, 2 срібні годинники з срібними ланцушками і нове порядне одїнє. Феликс Байорко признав ся до крадежи, котру, як каже, виконав до спілки і одержав за то від свого товариша 700 зр. За другим товаришем розіслано телеграми. Байорка і єго сестру, Марию Луків, котра з ним куповала найдені у него річи, відведено до слїдчої вязниці.

— **Село Пониква велика** під Бродами погоріло дня 10 с. м. майже до крихти.

— **Пожар лїсів.** З Іркутска на Сибіри пишуть до петербурґского Kraj-у: Єсьмо тепер зрітелями димів з пожару, о якім мешканці Европи не мають поняття. Зі всїх сторін міста горять лїси. Всякі средства являють ся безсильними, а одинокого радикального средства — дощу, очікуємо дармо вже від двох тиждпів. Місто окружене густим димом, неначе непроглядною мракою. Лїсні пожари, завдяки неосторожности і недбальства місцевих мешканців, в часї лїтних місяців лучають ся тут дуже часто. Не привязуючи нїякої вартости до лїсів, селяни нищать їх всїми способами. Для чищеня піль під засїви не корчують дерев, але палять їх, незважаючи, що пожар далеко більше випалює, як треба. Для зірваня оріхів стинають цїлі дерева. Звідти то вже тепер в деяких околицях проявила ся недостача опалу і будівельного дерева.

— **Добре торгував.** В Червіни під Варшавою привів селянин на ярмарок коня і жадав за него 100 рублїв. Торг в торг, годить ся на 95. Жид витягає сторублївку і просить о решту, а селянин в добрій вірі ховає ті 100 рублїв за пазуху і дає решту 5 рублїв. Прийшовши до дому, селянин показує то, що дістав. Був то папірець величини меньше-більше сторублївки, рисований цїлий рукою незручно. В серединї дуже слабо нарисоване погрудє женщини. З боку, там де є витяги з артикулів права, звичайними буквами написане по російски: *„Мілий мой, желаю тебе сто тисяч врублєй“*, а там де є напис: „сто рублей“, то всюди: „сто врублей“; на марґінесї також напис: „сто“ повторений кілька разів. На противній сторонї погрудя якесь кільце чи корона. Підписів нема нїяких, папір в відповідних місцях трохи на сино мальований. І за такий образок селянин дав коня і ще доплатив готівкою 5 рублїв.

— **Незвичайне подружє.** На днях відбуло ся вінчане служниці Йосифи М., з льокаєм Яковом Унтарок. Не було-б в тім нїчого дивного, коли-б молодий не був мурином, „чорним як саджа“.

---

Особливо же директора банку, Брунсля, кортїло довідати ся докладно що до крейцара ту суму, а я тогди з яснїючим від радости лицем відповідав єму:

— Не можу докладно сказати кілько, бо то так трудно обчислити проценти. Можеш преці погадати собі, десять лїт а досьвіди — значить ся цінні папери — мають так змінну вартість.

Але ти мабуть тепер не схочеш, щоби твоя вітчина Швеция мала якісь зиски з твого великого маєтку?

— Чому би нї? Капітал заграничний, але проценти буду тут видавати, або їх складати.

— Отже ти дїйстно так богато дістав?

— Ах, далеко, далеко більше як сто тисячів долярів!

Як би я так був і найбільшим малярем на сьвітї, то не був би я в силї відмалювати той вираз глубокої почести і високого поважаня на єго лици, з яким він тепер на мене споглядав.

В кілька днїв опісля спросив я моїх свояків на обід до себе.

Всї старали ся прийти, бо по части гадали, що буде щось незвичайного, по части же мали надію, що я покажу їм якимсь способом свою щедроту.

Але завели ся. Обід був дуже скромний. Лиш одна сорта вина, та й та лиш длятого, що я хотїв виголосити промову. Впрочім ужив я старого анґлїйского сервісу.

Коли прийшла відповідна хвиля, встав я і підніс мою чарку:

— „Мої поважані гостї — сказав я — підношу мою чарку на згадку про нашого приятеля Роберта Страндфільда.

Єго памятку не треба би аж сим способом сьвяткувати, бо она вже давно записана глубоко в наших серцях.

Але то, що хочу подати Вам до відомости, дотикає одної справи, звязаної з єго іменем і ту хочу подати Вам офіцияльно до відомости.

Я називаю ся вже від нинї не Віллем Лїнкольн Рід, але Віллем Лїнкольн Страндфільд. Мій отець Роберт Страндфільд в отворенім завіщаню подав менї до відомости моє походжене. На основі тих паперів, що лежать тут передомною — а в котрі прошу тут заглянути — родив ся я із законного супружества Роберта Страндфільда і Мариї Анни Флемінґ.

І длятого запросив я Вас до себе на скромний обід, щоби публично прибрати імя, котре маю право носити. Витайте менї, мої дорогі своякі! Дай Боже, щоби ми жили в згодї з собою, у взаїмній уступчивости і дружбі!“

Настала радість по сїм тоастї. Всї стали оглядати папери, що були доказом мого законного походженя, і ми могли тепер з більшим правом, як давнїйше, називати себе свояками. Так і розійшли ся ми в як найлїпшім настрою.

Було то щастє для мене, що я підчас мого дволїтного побуту в Америці збільшив значно привезений мій капітал, бо як би не то, то я був би в очах моїх свояків став скупарем першого степеня, коли-б нїчим не показав того, що одідичив так великий маєток. Я мав отже около пятнайцять тисячів корон готівкою, а крім того аляскову акцию, котра в послїдних десяти роках пішла була так високо, що давала сто процент дивіденди і з часом призбирало ся з того около девятнайцять тисячів корон. Крім того знайшла ся в шкатулції мого батька досить значна сума золотом. Аляскова акция і готівка були би, що правда, не богато значили для якогось руе [1]), що вернув домів, щоби відобрати в спадщинї маєток, котрого самі проценти позваляли би єму гуляти, але менї зовсім виставало тої суми. Більшу часть з неї ужив я на закупно примежних ґрунтів, і тим подвоїв мою посїлість, на збільшене живого інвентаря та на закупно машин і дечого иншого. Після постанов завіщаня переймив я зараз власність посїлости на себе, але посесора задержав у себе яко надзирателя. Він не міг надивувати ся, що я власними руками брав ся до простої роботи, але я пояснив то єму так, що я научив ся в Америці цїнити високо сей спосіб господарованя.

Але мимо того, що все так добре зложило ся, я не чув ся веселим. Менї бракувало моєї „половини“. Майже що дня видів я Анну, як она або сидїла при ручній роботї, або стояла при кухни, або грала якусь сонату, або

---

[1]) Руе — слово француске: roué, значить тілько що: „той, котрому туртуровим колесом кости поломили“, отже чоловік, що стратив вже всю силу. Словом сим називав Филип II. воєвода Орлеаньский (званий звичайно „реґентом француским“, бо за малолїтности француского короля Людвика XV. панував у Франциї від 1715 до 1723 р.) великий розпустник, своїх товаришів розпусти. Від того часу стали Французи уживати сего слова в значіню: розпустник“.

Унтарок, прибувши до Европи, бавив якийсь час у Франциї, приняв підданьство і яко Француз подорожував по Европі. Перед кількома роками приїхав до Варшави, показував ся в паноптікум, а відтак приняв службу льокая у ґр. Потоцкого і доси там перебуває. Яков полюбив Юзю і Юзя згодила ся стати „муринихою“. Приятельки, свашки і товаришки повінчаних очікують нетерпеливо, чи дїти будуть білі чи чорні.

**— Величезний дзвін.** На памятку побуту царя в Київскій Лаврі, в р. 1896, відлито в варстатах фінляндскої фабрики в Москві дзвін ваги 1636 пудів (або около 26.000 кільоґрамів). Рисунок дзвону зробив академик Боровский. Дзвін коштував 35.000 рублїв і під взглядом величини є третим з дзвонів, відлитих в біжучім столїтю. Департамент зелїзних доріг позволив безплатний перевіз того дзвона з Москви до Київа, де буде завішений в Лаврі.

## Телеґрами.

**Відень** 12 липня. Банфі зробив нинї перед полуднем візиту мін. Каляєви а пополудни віддасть візиту ґр. Ґолуховскому.

**Мадрид** 12 липня. Рада мінїстрів удобрила вповні протокол мировий і уповажнить безпроволочно Камбона до підписаня протоколу. Переговори мирові будуть вести ся в Парижи.

**Білград** 12 липня. Сербский король поїде 16 с. м. до Відня а звідси поїде на кілька днїв до Карльсбаду.

**Рим** 12 серпня. Папа вставав вчера і не лежав вже через 4 години. Завтра мабуть буде вже удїляти авдиенциї. Лїкар Ляппонї сконстатував малу недиспозицию в наслїдок незначної недуги кишкової, але впрочім нема нїякої обави.

**Мадрас** 12 серпня. Вибухла тут пошесть холери; до тиждня померло 38 людий.

**Париж** 12 серпня. Жоре доказує в ґазетї Petite République, що Драйфус невинний, а цїлою причиною звaленя вини на него було лиш звістне бордеро; документи же, про які згадує ся в тім бордеро вказують без нїякого сумлїву на Естерґазого яко виновника.

## Переписка зі всїми і для всїх.

— На продаж: В Камінцї Струмиловій суть на продаж дві реальности; до одної приналежать два доми, приносячі чиншевий дохід, до другої один дім з будинками господарскими і обширний город. До обох реальностий приналежить еквівалент лїсовий. Близша відомість у Віктора Дучиміньского в Камінцї Струмиловій, передмістє Белзке ч. 124, почта в місци.

**П. М. у Львові:** Насампеѳред мусимо Вам сердечно подякувати за Вашу прихильність, з якою відносите ся до нас і удїляєте нам своїх цїнних замїток і просимо подати нам свою адресу, бо хочемо спитати Вас о погляд на одну справу, а тепер скористаємо з Вашого поясненя слова „Пеґамоід:“ Ви звертаєте увагу на то, що анґлїйске право не позваляє патентувати річий, в котрих назві єсть якась часть складова назви иншої річи вже опатентованої. Тому — кажете — в назві „Перґамоід“ пропущено букву „р“ і вийшло „пеґамоід“ а на се вже можна мати патент. Можливість такого походженя назви „пеґамоід“ не будемо рішучо перечити, але позволимо собі звернути Вашу увагу на то, що бодай о скілько ми знаємо назва „перґамоід“ не звістна в технольоґії. Нема єї анї в старших дїлах технольоґічних, анї в найновійших як н. пр. Dammer, Chem. Technologie або в монументальнім дїлї Lueger, Lexikon der gessammten Technik. Ми в запитаню „Цїкавого з Болехова“ прочитали хибно слово „пеґамоід“ і взяли єго за „перґамоід“ та в першій відповіди для него висказали здогад, що може хтось винайшов якийсь новий спосіб робленя перґаміну або т. зв. мембраноіду та назвав масу, з котрої єго робить, „перґамоідом“. Скоро же он дійстно не було „перґамоіду“, як то ми на повисшій основі припускаємо, то і поясненє походженя слова „пеґамоід“ від слова „перґамоід“ через випущенє букви „р“ мусїло би відпасти. — **Евгенія Стеф. в Топ.:** Іспити з робіт жіночих відбувають ся при всїх семінариях учительских в тім часї, коли й іспити кваліфікацийні, а коли ті мають відбувати ся — на то розписує ся речинець звичайно у вересни і лютім. Ті речинцї оголошуємо і ми звичайно в новинках, отже мусите там за ними глядати. Для Львова н. пр. розписаний речинець на день 21 вересня. День на іспит з жіночих робіт означає дирекция семінариї. Поданя вносить ся до дирекциї семінариї; оплата 5 зр., стемпель на подане 1 зр. Приложити до поданя треба: метрику, сьвідоцтво шкільне (учителька ще й декрет службовий) і сьвідоцтво моральности. — **З над Буга:** До сторожи фінансової можете вступити, коли маєте рік семінариї учительскої (вистане навіть 4 кляса шкіль народних) але вигляду на аванс нема майже нїякого. Треба внести подане до повітової дирекциї скарбу. Найрадше приймають або зі скінченим 17 роком житя або аж по вислуженю у войску. На другі питаня відповідь в „Переписцї господарскій“. — **В. Р. в Хор.:** Головна виграна в тягненю з 6 с. м. 25.000 кор. припала на серию 15.489 ч. 9; повного виказу ще не маємо. — **І. Руд. в Стрию:** Не витягнений анї один. Виказу тягненя льотериї виставої з 6 с. м. ще не маємо.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.)

### Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

#### Відходять до

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·35 | 2·50 | 10·40 | 4·10 | 8·50 | 6·40 | — |
| Підволочиск | — | 1·55 | 6·— | — | 9·35 | 11·— | — |
| Підвол. з Підз. | 6·15 | 2·08 | — | — | 9·50 | 11·27 | — |
| Іцкан | 6·15 | 2·40 | — | 10·05 | — | 6·30 | 10·55 |
| Ярослава | — | — | — | 4·55 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 9·55 | 7·10 | — | — |
| Тернополя | — | — | — | — | 6·55 | — | — |
| Гребенова [1]) | — | — | — | — | 9·15 | — | — |
| Стрия, Сколього [2]) | — | — | — | — | — | — | 3·00 |
| Лавочного | — | — | — | 5·20 | — | — | 7·00 |
| Зимної Води [3]) | — | — | — | — | 3·16 | — | — |
| Брухович [4]) | — | — | — | — | 2·15 | — | — |
| Брухович [5]) | — | — | — | — | 3·26 | — | — |
| Янова | — | — | — | 9·25 | 12·50[6] | 8·40[7] | — |
| Янова | — | — | — | — | — | 3·11 | 6·20[8] |

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

#### Приходять з

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·30 | 5·10 | 8·45 | 9·15 | 6·10 | 9·10 | — |
| Підволочиск | 2·30 | 9·55 | — | — | — | 3·30 | 5·25 |
| Підвол. з Підз. | 2·15 | 9·39 | — | — | — | 3·04 | 5·— |
| Іцкан | 9·15 | 1·50 | — | — | 6·45 | 5·40 | 10·35 |
| Тернополя | — | — | — | 7·50 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 7·55 | 5·25 | — | — |
| Ярослава | — | — | — | 10·45 | — | — | — |
| Гребенова Сколього і Стрия | — | — | — | — | 1·40[1] | — | — |
| Лавочного | — | — | — | — | 8·05 | — | 10·30 |
| Сколього | — | — | — | 12·10 | — | — | — |
| Брухович | — | — | — | — | — | 8.12[2] | — |
| Брухович | — | — | — | — | — | 8·31[3] | — |
| Янова | — | — | — | 7·40 | 1·01 | — | — |
| Янова | — | — | — | 7.57[4] | 8·53[5] | — | — |

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

помагала в господарстві на дворі. Не встидала ся і не лякала ся хоч би й якої простої роботи. От з нею хотїв би я жити цїле житє. Она або нїяка инша!

То, що я відчував для неї, то не була пристрасть, лиш тиха, спокійна прихильність. Супружества оперті на пристрасти бувають по найбільшій части нещасливі; але ті, що основують ся на тім вдоволеню, яке відчуваємо в товаристві когось другого, в спокою, який подає одно другому, в поважаню і довірю, яке має одно для другого — такі супружества бувають щасливійші. Такі чувства мав я для Анни в єї товаристві. Вже лиш від того, що я єї видів, відчував я якесь тихе щастє. А як далеким єсть таке щастє від тої упоюючої розкоші, яку подає пристрасть!

Коли я бувало зійшов ся з Анною, то ми все поговорили кілька слів з собою. Але поза то нїчого більше. На мій жаль побачив я, що ті нагоди ставали що раз рідші. Не вже-ж Анна оминала мене? Чи би она зміркувала, що мене тягне до неї і она втїкала, бо їй то було не до вподоби?

Коли я то став собі роздумувати, не оставало ся менї більше нїчого, як лиш довести справу до порішеня. Одного вечера побачив я єї, як она ішла до міста. Туди треба було іти тїнистою алеєю, котрою мало хто ходив, дуже догідною до осьвідчин.

Я поспішив за нею і незадовго був вже коло неї.

Не зачинаючи з маньки, лиш поздоровивши єї, на що она почервонївшись відповіла, спитав я єї:

— Чого Ви в послїдних часах все мене оминаєте?

Она подивила ся на мене своїми лагідними, синими очима і ще більше спаленїла.

— Я Вас не оминаю, Вілю — відповіла она і правдиво як женщина хотїла якось позбути ся сего пекучого питаня.

— То може сядете собі коло мене на отсій лавочцї та поговоримо собі хвильку — попросив я єї:

Она вволила мою волю. Я сїв собі коло неї. Заклопотана стала она парасолькою рисувати щось по піску.

— Коли Ваша ласка, то дайте менї рішучу відповідь на одно питане: так чи нї. Чи хочете?

— Так — шепнула она соромливо.

— Чи хочете бути моєю жінкою?

Не відповіла нї сяк нї так, але білява головка склонила ся на моє плече, а на мягонечких єї усточках спочив мій горячий поцїлунок.

В осени відбуло ся наше весїлє. Від того часу жиємо вже одно для другого. Для многих починає ся житє аж з подружем, що по найбільшій части розвиває ся як би довгий роман, з заплутанинами, непорозумінями, ненавистию і розпукою. Для нас оно єсть тихою пристанею, до котрої я сховав ся по довгій борбі, але в котрій моя жінка жиє як в своїм правдивім елементї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).